

Ulf Nilsson & Eva Eriksson

Farmors alla pengar

**BONNIER
CARLSEN**

Plötsligt en dag blev min farmor både snurrig och snål.

Jag var sex år och ibland passade hon mig på dagarna. Hon bodde i en by utanför stan. Det var en torsdag och jag väntade. Jag gick runt, runt i trädgården.

Snart skulle brödbilen komma och tuta. Farmor skulle köpa ett runt bröd och kakor. Jag brukade få välja en kaka till mig.

Så gjorde hon alltid.

Jag väntade och väntade och höll på att
skjuta med en pilbåge som jag gjort av en
klädgalge och ett gummiband.

Då hörde jag att brödbilen äntligen kom
körande. Den tutade.

Jag sprang in till farmor. Hon satt i
köket och sov.

– Nu kommer brödbilen, ropade jag.
Skynda dig.

Hon tittade förvirrat på mig.

– Vem är du? frågade hon.

– Det är ju jag!

Hon nickade frånvarande.

– Jaha ja, sa hon. Vad är det som kommer?

– Brödbilen!

Jag märkte att hon inte förstod. Hon tittade noga på mig.

– Jag undrar vad du kan vara för en? sa hon. Har du inte några egna föräldrar?

Hon kände inte igen mig! Och hon visste inte vad brödbilen var för något. Det var ju ändå det viktigaste som hände på torsdagar. Hon började alltid prata om brödbilen redan när jag kom på morgonen. Det var det enda som hände på torsdagar, och det enda hon pratade om.

Brödbilen tutade igen.

– Jaja, jag får väl gå ut och se vad det är för en galning som tutar.

Jag gick bakom henne med min pilbåge. Det gjorde ont i bröstet att hon inte kände igen mig.

Hon gick på ett annat sätt också. Hennes stora klänning flaxade kring benen på henne. Hon stolpade fram och höll på att klämma mig i dörren. Hon såg mig liksom inte.

Plötsligt hade min farmor blivit snurrig.

Eller plötsligt ... hon hade faktiskt varit lite konstig den sista tiden.

